

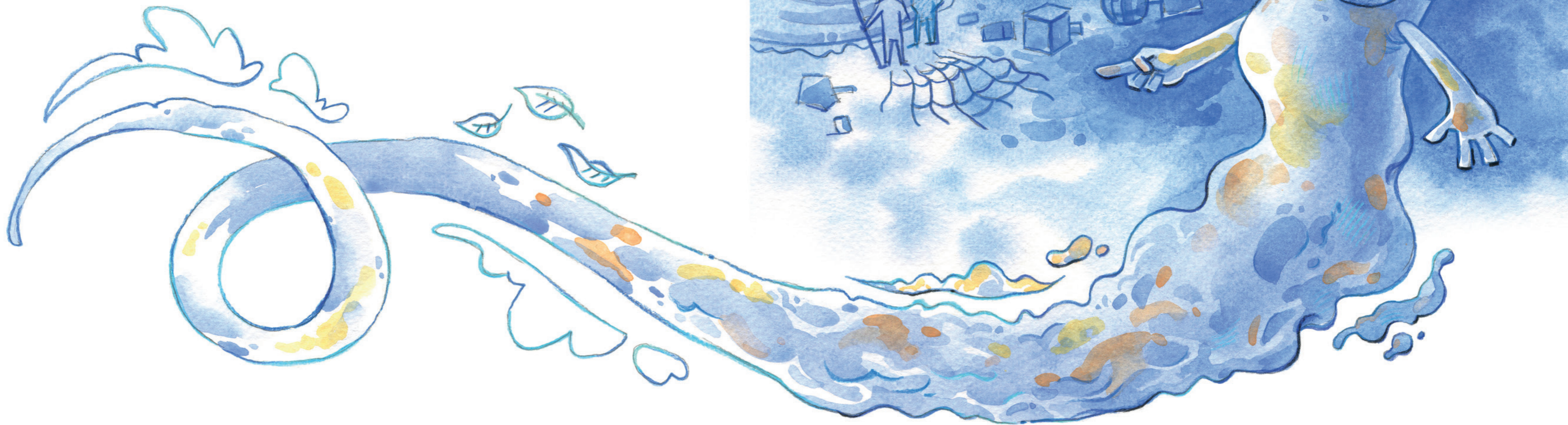
ІЛЮСТРАТОР
ЄВГЕН ХАРУК

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Війчик четвертий рік поспіль працює бризом у найгарніших куточках світу.

Робота геть не складна. Удень дуй собі з води на берег, а вночі — навпаки. І лишається купа часу для відпочинку та ігор. Хочеш — банани зривай, хочеш — кокосами кидайся. А довкола краса неймовірна!

Війчик неспішно влітає на берег і придивляється. Чоловіки із сусіднього племені збираються на риболовлю. Принесли сітки та притягнули човни. Розкладають усе, радяться, куди сьогодні краще плисти.
— Ох і весело зараз буде, — сміється Війчик.

А тоді як дмухне! Сітки порозліталися в різні боки. Деякі попадали просто в море. Хвильки, мов підіграючи Війчику, підхопили снасті й понесли вздовж берега. Кинулися чоловіки їх ловити. І стрибали, і бігли, а вхопити не могли. Бриз вибухнув сміхом.

На березі більше нікого не було, тож вітер ліг на пісочку й уже був задрімав.

Аж раптом — шу-у-у! І на Війчика висипалася ціла купа піску. Ураз прокинувшись, вітерець став обтрушуватися й відпльовуватися.

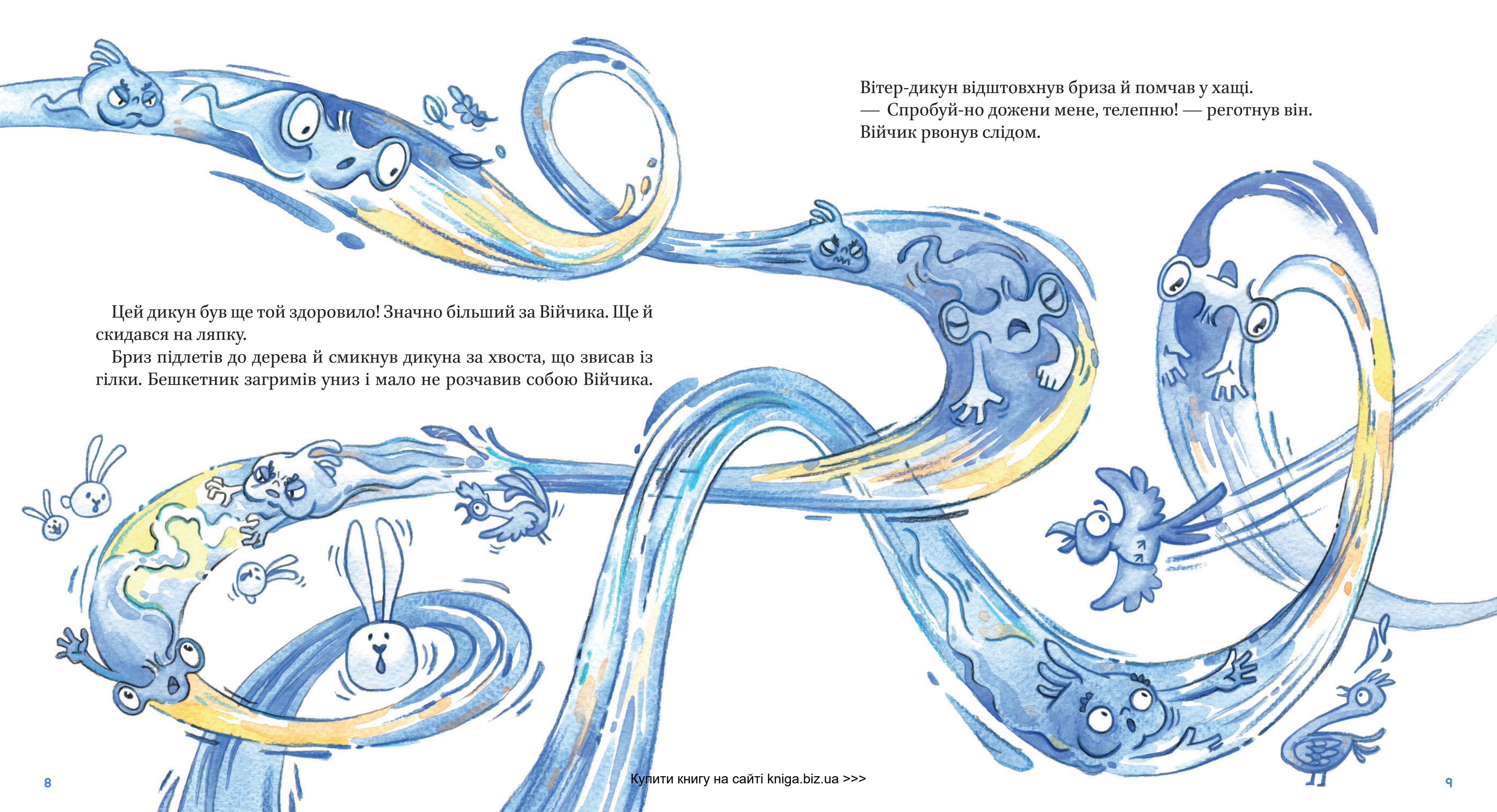
З кущів почувся регіт. Війчик забув про пісок і помчав на звук.
— Ти ще хто такий? Виходь негайно! Зараз дістанеш на горіхи! —
закричав він.

У кущах нікого не було.

— Ну ти й смішний! — почулося з дерева.

Бриз підвів очі й побачив вітра-дикуна, що гойдався на гілках. То он
воно що!

Дикунки не ходять на щорічну Таємну раду й не виконують ніякої ро-
боти. Тільки бешкетують! Вони самі собі, ні з ким не спілкуються.

Вітер-дикун відштовхнув бриза й помчав у хащі.
— Спробуй-но дожени мене, телепню! — реготнув він.
Війчик рвонув слідом.

Цей дикун був ще той здоровило! Значно більший за Війчика. Ще й скидався на ляпку.

Бриз підлетів до дерева й смикнув дикуну за хвоста, що звисав із гілки. Бешкетник заgrimів униз і мало не розчавив собою Війчика.

Вітри зчепилися не на жарт. Смикалися за хвости. Заскакували на спину й валили один одного на землю. Чубилися, аж тріски летіли. Так вони домчали до місця Таємної ради. Клубком супротивники викотилися на галявину.

Вітри, що вже чекали на початок, порозліталися врзнобіч. Хтось приземлився в кущі, хтось зачепився за дерево. Та найбільше дісталось подушкам, що лежали посеред галявини. Раніше Війчик любив на них відпочивати: уявляв себе ханом чи королем.

Та сьогодні він кинув на них дикуна. Той хутко схопив одну з подушок і заходився гамселити Війчика. Але подушка не витримала й розірвалася. Уся галявина вкрилася пір'ям, немов снігом.

Оговтавшись, сміливий Повівай, стрибнув просто в гущу подій і розборонив Війчика з дикуном, піднявши обох над землею.

— Війку, то це ти хуліганиш?! А це ще хто такий? Невже дикуна знайшов? Фантастика! Але ж і безлад ви тут наробили!